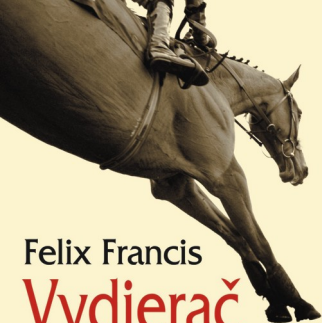

Felix Francis
Vydierač

Detektívka
z dostihového
prostredia

ZELENA
4
KNIZNICA

Felix Francis
Vydierač

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Felix Francis: Damage,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph,
an imprint of Penguin Books, London 2014,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Copyright © Felix Francis 2014
All rights reserved
Translation © Alexandra Ruppeldtová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © iStock.com/Deejpilot
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1843-2

Mimoriadna vďaka patrí

BRIANOVÍ GREENANOVÍ, bývalému príslušníkovi SO11,
špeciálnej spravodajskej jednotky Metropolitnej polície

a – ako vždy – aj

DEBBIE

Na charitatívnej aukcii v máji 2013 lord Tim Bell vydražil právo stať sa jednou z postáv môjho románu. A hoci sa neskôr tohto práva zriekol v prospech svojho priateľa a obchodného partnera Piersa Pottingera, podarilo sa mi začleniť do príbehu aj jeho.

FELIX FRANCIS

„Nemám dobré výsledky.“

Nemohol som tie slová dostať z hlavy.

Trčal som v kiosku neďaleko severného vchodu do cheltenhamského areálu a skúmal som tváre ľudí prúdiacich cez turnikety.

Dával som pozor, či sa neobjavia indivíduá, ktoré majú zákaz vstupu na všetky britské dostihy, no v duchu som sa stále vracal k raňajšiemu telefonickému rozhovoru so sestrou.

„Nemám dobré výsledky.“

„Aké? Čo tým myslíš?“ spýtal som sa s obavami.

„Rakovina,“ povedala potichu.

Obával som sa toho, no zúfalo som si želal, aby som sa mýlil.

Mlčky som čakal, či bude pokračovať.

„Pekná otrava,“ vzdychla si nahlas. „Budúci pondelok ma čaká operácia a potom chemoterapia.“

„Čo ti budú operovať?“

„Zoberú mi žľník. Tam je ložisko.“

„Dá sa s tým žiť?“

„Bez žľníka – či s rakovinou?“ zasmiala sa.

„Jedno aj druhé.“

„Dúfam, že áno.“ Smiech sa jej z hlasu rýchlo vytratil. „Čas ukáže. Momentálne to nevyzerá ružovo, možno mi ostáva už len pár mesiacov.“

Božemôj, pomyslel som si. Ako postupovať podľa takéhoto scenára? Má sa človek správať normálne ako doteraz, alebo sa má snažiť nahustiť do ostávajúcich dní čo najviac aktivít? Predpokladám však, že človeka úplne zamestná choroba a terapia. Veru, žiadne ružové vyhladky.

Uvedomil som si, že strácam pozornosť – prúd ľudí prechádzajúcich pred mnou mi začal splývať.

Sústred' sa, vravel som si, a opäť som sa koncentroval na tváre.

V ten deň sa konali prekážkové preteky šampiónov, prvé v rámci cheltenhamského stípliarskeho festivalu. Napriek nepriazni počasia sa na gloucestershirskom závodisku očakávalo vyše päťdesiat tisíc návštevníkov. Každý mal dáždík alebo niečo na hlave – ideálne podmienky na to, aby sa v dave prešmyklo pár nevítaných jednotlivcov.

Z videnia som poznal tých, ktorí mali zákaz vstupu, no hľadal som špeciálne jedného – získali sme totiž informácie, že by sa dnes mohol objaviť v Cheltenhame.

Ku kiosku pristúpil mohutný chlap. Chcel si kúpiť program, a kým postával a lovil vo vreckách drobné, posunul som sa, aby som lepšie videl. Pozeral som teraz ponad hlavu predavača, ktorý sedel rovno predou mnou.

Na takúto prácu som zvyknutý.

Volám sa Jeff Hinkley a som zamestnaný ako detektív v Britskej dostihovej komisii. Väčšinu času pracujem v utajení, skúmam tváre, hľadám ľudí, ktorí majú zákaz vstupu na preteky a zásadne sa na ne chcú stoj čo stoj dostať.

Rakovina žľníka.

Ako môže mať moja sestra Faye rakovinu žľníka?

Je odo mňa o dvanásť rokov staršia, a keď nám zomrela mama – mal som vtedy osem – prevzala jej úlohu.

Je tá choroba dedičná?

Aj mama na ňu zomrela, no nevedel som presne, ktorý orgán mala postihnúť. Nikdy sa o tom nehovorilo, ani pred jej smrťou, ani po nej.

Zbadal som v dave tvár.

Nick Ledger, bývalý džokej. Už roky mal zakázaný vstup, pretože sa snažil podplatiť mladšieho kolegu, aby zadržal koňa. Vložil vstúpenku do čítacieho zariadenia turniketu. Keďže fúkal ľadový vietor, mal vyhrnutý golier a tvídovú čiapku narazenú do čela. No zahliadol som jeho oči. Vždy som si všímal oči.

Nehľadal som však jeho.

Nick Ledger bol drobný podvodník, obmedzený mozog. Akurát nevedel odolať pokušeniu privyrobiť si švindľom – a za túto hlúposť aj drahú zaplatil. Dúfal, že časom mu vrátia licenciu, no sna-

hou votrieť sa na dostihy, keď zákaz ešte trvá, si veru činovníkov komisie nenakloní.

Nechal som ho, nech prejde, veď si ho neskôr nájdem. Ďalej som skúmal prichádzajúcich.

Zamýšľal som sa nad žľčníkom. Načo slúži, keď sa dá žiť aj bez neho?

„Jeff, počuješ ma?“ ozvalo sa v slúchadle.

„Áno, Nigel,“ zahlásil som do mikrofónu na ľavom zápästí.

„Máš niečo?“

„Zatiaľ nie. Je tu iba Nick Ledger. Videl som ho, no budem sa mu venovať až potom.“

„Somár.“

„A ty?“

„Zatiaľ nič.“

Nigel Green bol kolega z komisie. Dnes mal na starosti južný vchod. Ďalší príslušníci nášho bezpečnostného oddelenia strážili zvyšné vstupy. S Nigelom sme sa však nazdávali, že človek, ktorého hľadáme, sa pokúsi vojsť práve severnou alebo južnou bránou, kadiaľ prúdi najviac návštevníkov. Teda, ak vôbec príde.

Ďalej som sledoval tváre a usiloval sa nemyslieť na žľčník a chemoterapiu. Ako môže mať rakovinu? Prečo?

Pracovalo by sa mi ľahšie, keby som vôbec nepoznal ľudí prechádzajúcich turniketmi. Stačilo by mi hľadať niekoho povedomého. Lenže ja som poznal aspoň štvrtinu tých, čo predtým mnou defilovali: majitelia koní, tréneri, jazdci a ďalší pravidelní hostia, ktorých som už predtým stokrát videl. Jeden z dôvodov, prečo som dostal v Britskej dostihovej komisii miesto detektíva, bol, že mám nezvyčajnú pamäť na tváre a vždy k nim viem neomylné priradiť aj mená.

Sledoval som, ako do areálu vošiel Duncan Johnson, špičkový stípiarsky tréner, a v tesnom závese za ním – priam vyzývavo – o dvadsať rokov mladšia žena, s ktorou mal momentálne pomer. Zákonitú pani Johnsonovú som však nevidel nikde. Zrejme čaká doma v Lambourne na Jamesa Suttona, mladého stajniara z dediny, ktorý ju – ako takmer každú sobotu – príde popoludní obšťať niť do postele a spolu si pozrú dostihy v televízii.

Neuveriteľné, čo všetko sa človek dozvie, stačí navštíviť lam-

bournské krčmy a mať uši aj oči otvorené. Snorenie patrilo k mojej práci, no naučil som sa byť diskretný a nenápadný, klásť málo priamych otázok, skôr nabádať iných, aby sa rozhovorili sami.

Duncan Johnson mi zmizol z dohľadu. A hoci jeho konkubína klopkala po asfalte vysokými opätkami päť krokov za ním, nebolo najmenších pochyb, že patria k sebe.

Akú funkciu má vlastne žľčník?

Nemal som čas hľadať informácie na internete, lebo Faye mi zavolała, práve keď som odchádzal z hotela. Pozriem si to neskôr.

Blížil sa prvý štart a prúd začal rednúť. Diváci chodili väčšinou skôr, aby si mohli dať pivo a čosi pod zub, kým sa začnú rozhovovať a uzatvárať stávky. Teraz už dobiehali len tí, ktorých zdržala zhustená premávka na cestách, ponáhľali sa rovno k stánkom stávkových kancelárií a k tribúne.

„Je odštartované!“ zaznelo z ampliónov a, ako vždy, nasledovala mohutná vlna nadšenia vzrušených priaznivcov.

Možno sa chorobu podarilo zachytiť zavčas.

Vedel som, že Faye sa chystá na vyšetrenie – cez Vianoce sa sťažovala na bolesti v bruchu. No pripisovala ich obličkovým kameňom, voľakedy ju už trápili.

Ako to ráno povedala? *Možno mi ostáva už len pár mesiacov.* Lenže Faye má sklony k pesimizmu.

Na druhej strane však vždy hovoríeva, že čas ukáže.

Opäť som sa dal uniesť myšlienkami a takmer som ho prepásol.

Tesne predtým, ako sa dostihy blížili k radostnému finále a dav šalel, vošiel objekt posledným turniketom – náhlivo, ako keby chcel stihnúť finiš. Okolo krku a úst mal omotaný červený šál a na ušiach narazený modrý plstený klobúk. Aj jeho prezradili oči.

„Bingo,“ zahlásil som do vysielacky. „Je tu. Vyrážam.“

Opustil som kiosk a sledoval som cieľ z približne desaťmetrovej vzdialenosti.

Popri stánkoch, pomedzi hlavnú tribúnu a predvádzaciu ohradu zamieril k dostihovej dráhe. Kráčal svižne, ako keby mal jasný cieľ. Možno sa chystal s niekým stretnúť. Ale prečo tu, keď to mohol bez problémov a bez rizika uskutočniť niekde inde, v súkromí?

Odrazu zastal a otočil sa ku mne.

Dofrasa!

Prešiel som vedľa neho, nezmenil som krok, nepozrel som k nemu, upieral som zrak na iPhone, ktorý som držal v ruke.

Viem, že by ma identifikoval.

Hoci v to predpoludnie, keď som sa v hotelovej kúpeľni pozrel do zrkadla, takmer som nespoznal sám seba. Kolegovia sa mi sústavne vysmievali, ale podľa mňa je nesporná výhoda, keď tí, ktorých sledujem, netušia, ako vyzerám. Preto som sa preobliekal, menil som farbu vlasov, nasadzoval si parochne, nalepoval si na tvár rozličné brady a fúzy.

Dobré maskovanie odvádza pozornosť od očí. Ľudia sa upriamia na niektorý výrazný znak, ten si zapamätajú a zvyšok im je ukradnutý.

V ten deň som zvolil úhladnú koziu briadku, tmavé vlasy po golier, hnedú vlnenú čiapku a svetlozelenú bundu – pod ňou som mal sivú košeľu, tmavomodrý sveter a kaki nohavice. Nechcel som vyzeráť ako „plebs“, ale zároveň som mal splynúť s davom.

Po dvadsiatich krokoch som zastal. Priložil som si mobil k uchu, ako keby som telefonoval, palcom som stlačil spúšť na dotykovom displeji a urobil dve fotografie sledovaného.

Opäť sa dal do pohybu. Ja som ostal stáť a predstieral som, že telefonujem. Prešiel popri mne. Chvíľu som počkal, dal som mu náskok desať, pätnásť metrov, potom som sa pustil za ním popri predajni kníh a stánku s cukrovinkami smerom k multifunkčnému centru Centaur a k Tattersalls, aukčnej sieni, v ktorej sa dražia kone.

Keďže prvé preteky sa skončili, blížili sme sa medzi ľudí, ktorí sa hrnuli z tribúny k ohrade pre víťazov.

Objekt sa vnoril do davu arazil si cestu vpred. Snažil som sa držať s ním krok.

Takmer som ho stratil, keď som sa ocitol zoči-voči hlučnej partii šiestich podgurážených stávkarov, ktorí sa na mňa vrhli a s rehotom ma drgali hore-dolu.

„Kam sa ženieš, človeče?“ spýtal sa jeden a sotil ma. „Čo máš rande?“

Hurónsky sa rozosmial na vlastnom slabomyselnom žarte a glogol si z piva. Prešmykol som sa mu popod zdvihnutú ruku. Ako môže byť niekto zrúbaný už po prvom štarte?

Snažil som sa v dave zjastriť obnosený plstený klobúk.

Kam zmizol?

Zúfalo som pridal do kroku, až som skoro vrazil do chrbta sledovaného. Aj jeho spomalil stisk v lieviku pod Sieňou slávy.

Len pokoj, vravel som si.

„Ešte ho máš, Jeff?“ ozval sa Nigelov hlas v slúchadle.

„Áno,“ ticho som odvetil do ľavého rukáva.

„Potrebuješ pomoc?“

„Áno.“

„Kde?“

„Pod mostíkom Siene slávy.“

„Idem,“ zakončil Nigel.

Objekt sa opäť dal do pohybu, zmizol v jednom z barov pod tribúnou.

„Idem do Okrídleného vola,“ zahlásil som do mikrofónu.

„Dobre,“ znela odpoveď. „O minútu som tam.“

Bar bol nabitý, pri každom pulte stál dlhý rad, no objekt si sem očividne neprišiel vypiť. Preštrikoval sa pomedzi hostí a vyšiel von na schody, teraz poloprázdne.

V tlačnici som si trúfal byť k nemu blízko, no už som sa radšej držal obďaleč, aby som na seba neupozornil.

Zastal, chvíľu sa obzeral, akoby niekoho hľadal, potom sa opäť pustil dolu schodmi.

Znova som si kládol otázku: Čo tu robí? Musí mu byť predsa jasné, že jeho prítomnosť vzbudí nevôľu kompetentných.

Aj ja som vyšiel na schody a pozrel som dolu.

Sledovaný rýchlo schádzal na miesto, kde sa pod rôznofarebnými firemnými dáždňikmi tiesnili zástupy bookmakerov.

Prišiel za niektorým z nich?

Pridal sa ku mne Nigel Green.

„To je on,“ ukázal som. „Ten s červeným šálom.“

Bol od nás asi dvadsať metrov. Vytiahol pravú ruku z vrečka kabáta – niečo v nej mal.

„Nôž! Nôž!“ zvolal som a vyštartoval som dolu.

Moje výkriky unášal vietor. Zrazu som len videl, ako muž pristúpil k jednému z bookmakerov a podrezal ho. Bez výstrahy a bez slov mu jediným ťahom pretiahol ostrie cez hrdlo. Hneď sa sfarbil dočervena.

Všetko sa zomlelo tak rýchlo, že ani vedľa stojaci si nevšimli, čo sa stalo, až kým sa postihnutý nezrútil na mokrý asfalt. Z rany mu striekala purpurová fontána.

Objekt zatiaľ unikal. Ponáhľal sa pozdĺž radu bookmakerov, vyhýbal sa návštevníkom, ktorí utekali na miesto činu, kde medzitým začala hystericky vrieskať akási žena.

Uháňal som za ním, zatiaľ čo Nigel šiel k obeti.

Tak na toto prišiel. Nie stretnúť sa, debatovať, ale vraždiť.

Sledoval som ho na koniec hlavnej tribúny k stánkom s rýchlym občerstvením. Zabočil doprava a vydal sa hore kopčekom k južnému východu. Rozbehol som sa za ním, už som sa nemusel skrývať.

Obzrel sa ponad plece – zbadal, ako sa predieram davom čakajúcich na hamburgery, a pridál.

Utekal som za ním k bráne, ktorou ešte vždy prichádzali oneskorenci.

Zdržal ho zriadenec pri turnikete. Pýtal si od neho lístok, aby mu ho mohol označiť pre prípad návratu.

Bol som už len pár krokov od neho. Zdvihol zrak a zbadal ma.

Spanikoval a siahol do vrečka po nôž. Čepeľ bola ešte od krvi.

„Ustúpte!“ zakričal a šermoval ním pred sebou. „Všetci!“

Kúsok som cúvol, ostatní odskočili.

„Vzdaj sa!“ vyzval som ho. „Odtiaľto neujdeš!“

Poobzeral sa s vytreštenými očami a schmatol vrátnika, chudák, bol zahnaný do kúta.

„Otvor bránu!“ zavelil a vôbec si nevšímal dvoch policajtov v žltých vestách, ktorí sa zjavili za ňou. Jeden z nich čosi vzrušene hlásil do vysielacky. „Tak bude to?!“ nedočkavo nástojil prenasledovaný.

Vrátnik sa aj snažil vyhovieť, no v tej rýchlosti a nervozite sa mu akosi nedarilo odistiť západku.

„Vzdaj sa!“ zakričal som, no chlap iba ďalej zúrivo mával nožom proti mne.

Zaspätkoval som.

Dorazili ďalší muži zákona a situácia ustrnula na mŕtvom bode. Chlap na úteku držal ľavačkou nešťastného rukojemníka a zároveň šibrinkoval nožom.

„Otvorte, lebo ho zabijem!“ priložil čepeľ neborákovi k hrdlu.

„Pustite ho a potom otvoríme,“ zavolať naňho policajt.

„Nie!“ odporoval čoraz splašenejšie. „Najprv bránu!“

Handrkovanie sa skončilo, keď ho druhý policajt zneškodnil omračujúcou strelou z paralizéra.

Chlap klesol, telo sa nekontrolovane zvijalo pod vplyvom silného výboja. Prišli ďalší dvaja muži zákona, opatrne mu vzali nôž a spútali mu za chrbtom ruky železkami.

Potom ho, spokojní, nechali ležať na zemi.

„Kto je to?“ spýtal sa ma ktorýsi z nich.

„Matthew Unwin,“ povedal som. „Bývalý tréner. Vylúčený.“

„A z čoho...?“ čudoval sa.

„Má zákaz navštevovať všetky závodiská a stajne.“

„Tak čo tu robí?“ čudoval sa policajt.

Prišiel zavraždiť bookmakera.

2 | KAPITOLA

„Obaja ste úplní idioti.“

Sedeli sme s Nigelom na posteli v hotelovej izbe a počúvali, ako nás pucuje náš priamy nadriadený Paul Maldini, šéf bezpečnostnej služby Britskej dostihovej komisie.

„Mali ste Unwina na dosah a nečinne ste sa prizerali, ako doslova pred vašimi očami za bieleho dňa zavraždil človeka!“ Paul zvýšil tón aj hlas a rozhadzoval rukami, verný tradíciám svojich talianskych predkov.

Vedeli sme s Nigelom, že ho neradno prerušovať.

Bolo by zbytočné oponovať, že ani jeden z nás sa neprizeral nečinne, keď Matthew Unwin preťal krčnú žilu nešťastnému bookmakerovi Jordanovi Furnessovi. Alebo že sa všetko zbehlo bleskovo a neboli by sme tomu schopní zabrániť, ani keby sme stáli rovno vedľa neho. A hlavne, že polícia páchatela zatkla tak rýchlo iba preto, lebo som vraha začal okamžite prenasledovať.

Bolo nám jasné, že Paul sa potrebuje odreagovať, ako vždy, keď operácie neprebiehali podľa plánu,

„Či bol ten hlúpy nápad nezadržať ho hneď po príchode do areálu?“

Pozreli sme s Nigelom jeden na druhého. Pokiaľ nám siahala pa-mäť, sám Paul nám dal pokyn, aby sme Unwina nechali prejsť a zis-tili, s kým sa chystá stretnúť. Teraz však nebola vhodná príležitosť, aby sme mu to pripomínali.

Ktovie, či by nebol vytiahol nôž aj na nás...

Ako mi Paul Maldini hučal rovno nad hlavou, spomenul som si na predchádzajúci deň. Strávil som väčšiu časť popoludnia a večer s detektívom seržantom Galleyom z gloucestershirskej polície. Zno-vu a znovu sme preberali každú detail Unwinovej krátkej náv-števy závodiska.

Predovšetkým chcel vedieť, čo nás priviedlo na myšlienku, že tam príde.

„Jeden z našich analytikov dostal tip zo zdroja.“

„Z akého?“

„Tajného.“

„Kto je to?“

„To, žiaľ, neviem.“ Bol som presvedčený, že by mi neveril, ani ke-by som hovoril pravdu.

Mal som však istotu, že prameň je stopercentne spoľahlivý.

Správy sme delili podľa povahy informátora na kategórie od A po D a podľa kvality materiálu zas na stupnici jeden až päť. Ak niečo dosiahlo známku A 1, pokladalo sa to viac-menej za fakt, čokoľvek pod C 3 sa kompletne ignorovalo ako zlomyseľná kle-beta a ohováranie. B 2 znamenalo slabý priemer, no v tomto prí-pade analytik pridelil rating A 2. Takýmto podnetom sa oplatí za-oberať.

„Pán Hinkley, môžete mi povedať, prečo nemal pán Unwin prí-stup na cheltenhamské závodisko?“ spýtal sa detektív seržant.

„Nielen na cheltenhamské, ale na žiadne. V januári dostal osem-ročný zákaz vstupu na všetky licencované dostihové podujatia.“

„Prečo?“

„Je to bývalý dostihový tréner a zistilo sa, že kone v jeho stajni dostávajú nepovolené látky. Doping.“

„Osem rokov je prísny trest.“

„Ani nie. Mohol dostať aj dvadsaťpäť. Mnohí sú toho názoru, že vyviazol pomerne ľahko.“

„Teraz je to už jedno,“ skonštatoval policajt. „Po dnešnom skutku

si posedí za mrežami dlhšie než osem rokov. Máte predstavu, prečo zaútočil na pána Firnessa?”

„Netuším,“ povedal som, „viem len, že to bola cielená akcia. Videl som, ako očami hľadá konkrétneho človeka.“

Paul Maldini ešte ďalšiu polhodinu pretriasal našu neschopnosť, ale nepočúval som ho. Nebolo to prvýkrát a vedel som, že o deň, dva sa upokojí. V zásade rozumel svojej práci, hoci podľa mojej mienky by mu nezaškodilo trochu sebaovládania.

Aspoňže nás nevyhodil.

Naopak, poslal nás s Nigelom opäť aj na druhý deň pretekov.

Na závodisku sa, pravdaže, nehovorilo o ničom inom, len o vražde bookmakera. Dôvodom však nebola ani tak úprimná účasť, ako skôr nevôľa v súvislosti s meškaním a posunom posledného štartu pre ubúdajúce svetlo.

„Chvalabohu, že sa to nestalo dnes,“ počul som, ako sa smeje jeden chlapík. Odložené dostihy totiž zaradili pred oficiálny začiatok podujatí druhého dňa. „Inak by sme mali stratu.“

Napriek nesmiernej brutalite udalosť veľmi nevzbudzovala súcit.

„Istotne si to zaslúžil,“ vyhlásila akási žena v tvídovom kostýme v bare Arkle a spoločnosť okolo nej súhlasne prikyvovala.

Paradoxne viac sympatií mal na svojej strane páchatel' Matthew Unwin.

„Zrejme bol k činu dotlačený, chudák,“ usúdil jeden z predavačov v stánku s občerstvením.

„Musel byť zúfalý,“ pritakala zákazníčka, našpúlila pery a pokrútila hlavou.

Túlal som sa popri ohradách, načúval som a pozoroval. Tentoraz som bol „v civile“, lebo po tiráde Paula Maldiniho som nemal čas, aby som sa zamaskoval.

Mal som úradne povolený vstup na každé z päťdesiatich ôsmich britských závodísk, ktoré sú momentálne v prevádzke, vrátane šatní džokejov a kráľovských lôží. Nenosil som však úradnú visačku Britskej dostihovej komisie s nápisom *neobmedzený vstup*, ale radšej odznak *majiteľ*, ktorý mi dával právo pohybu v anonymite. Keď mi náhodou niekto položil otázku, ktorého koňa vlastním, jedno-

ducho som odvetil, že som členom syndikátu, načo každý zvedavec hneď stratil záujem.

Presunutú dostihy som si pozrel z tribúny vyhradenej pre majiteľov koní a trénerov, natáhal som uši, aby som zachytil čo i len útržky rečí.

„Počuli ste o Petrovi a Marianne?“ spýtala sa dáma za mnou svojho spoločníka. „Oficiálne sa tomu hovorí, že žijú oddelene, ale pokiaľ viem, tak preťahuje babu zo svojej stajne. Dúfam, že manželka ho pri rozvode totálne oholí.“

„Ako vidím, Lorne Taylorová je zasa tehotná,“ ozval sa mužský hlas sprava. „Šieste dieťa! Koľko ich chcú mať, pre boha živého?!“

„Od Trevora som počul, že Hot Targeta vykastrujú a pošlú k Lawrenceovi Fordovi ako stípliara. Škoda ho, že nebude na plemeno.“

Všetko som nasával ako špongia. Človek nikdy nevie, kedy sa ktorá informácia môže zísť.

„Myslíte, že vyhrá?“ oslovila vzrušená majiteľka istého priemerného trénera z Lambournu, ktorý sedel vedľa nej.

„Má šancu,“ odvetil jej nevelmi presvedčivo. „Podľa toho, ako bude skákať.“

Kôň, o ktorom bola reč, skákal celkom dobre, no nestačil držať tempo v záverečnom stúpaní a skončil na slušnom piatom mieste z dvanástich štartujúcich.

„Možno nabudúce,“ utešoval tréner zjavne sklamanú ženu cestou k sedlisku.

Pobral som sa na miesto vyhradené pre bookmakerov. Nieкто si dal záležať a prúd z vysokotlakovej hadice zmyl všetky stopy krvi, ktorá sa tam preliala pred ani nie dvadsiatimi štyrmi hodinami. Jediný rozdiel oproti predošlému dňu bol, že tam už nesvietil dáždnik s nápisom Jordan Furness. No nevznikla tu žiadna medzera, úcta sem, úcta tam, bookmakeri sa poposúvali a zaplnili ju.

Detektív seržant sa ma niekoľkokrát spýtal, či netuším, prečo Matthew Unwin zabil Furnessa.

„Položte tú otázku jemu,“ navrhol som. „Možno mu dlhoval peniaze.“

No vražda bola predsa len príliš drastický prostriedok, ako sa vymaniť z dlhov.

Opäť som si premietal okolnosti, ktoré viedli k tomu, že Unwina

diskvalifikovali a že dostal zákaz zúčastňovať sa na dostihoch. Na komisiu vtedy volal anonymný informátor. Pri kontrole sa zistilo, že niekoľko koní v jeho stajni má v krvi zakázané látky.

Že by to bol dôvod? Vari pomsta?

Lenže prečo by ho udával práve bookmaker?

Zazvonil mi mobil a vytrhol ma z myšlienok.

Prijal som hovor. „Haló?“

„Jeff? Tu Quentin.“

Quentin bol švagor, Fayin manžel.

„Ahoj,“ pozdravil som. „Hrozné, čo som sa dozvedel od Faye.“

„Veru, nevyzerá to dobre,“ potvrdil, „no je statočná a rozhodla sa bojovať.“

„Chvalabohu.“

„Ale volám pre niečo iné. Potrebujem pomoc.“

„Akú?“

„Musíš mi niečo zistiť, si detektív.“

„Lenže ja vyšetrujem iba veci okolo dostihov,“ bránil som sa.

„Nie je to na telefón, Jeff, neskočil by si k nám?“

„Nemôžem, Quentin. Až do piatka večera som v Cheltenhame.“

„A v sobotu predpoludním?“ nástojil.

„Dobre. Aspoň navštívim Faye.“

„Nič pred ňou nespomínaj,“ zahriakol ma. „Momentálne má dosť svojho trápenia. Nechcem jej pridávať starosti.“

„Ahm,“ privolil som nervózne. „O jedenástej?“

„Radšej už o deviatej,“ navrhol. „O pol jedenástej mám konferenčný hovor.“

Takže si veru nepospím. Ale nemohol som odmietnuť. Aj tak som sa cez víkend chystal za Faye.

„Dobre,“ zopakoval som nevelmi nadšene, „stretneme sa o deviatej a potom skočím za Faye.“

„Ale o našej veci jej nič nehovor,“ vyzval ma znova.

„Pozri, Quentin,“ odbil som ho, „ešte ani neviem, o čo ide, a nič som ti nesľúbil. V každom prípade však v sobotu o deviatej prídem.“

Zložil som.

Rozmýšľal som, prečo ma švagor zakaždým podráždí. Ale možno aj ja štviem jeho. Žiaľ, nikdy sme spolu ktovieako nevychádzali.

Bol od sestry o nejakých desať rokov starší a predtým už bol dvakrát ženatý. Jedného letného dňa strhol Faye do víru lúbošného vzťahu, práve v čase, keď sa už ako tridsaťdvaročná, a stále bez partnera, začínala zmierovať s tým, že sa zrejme nikdy nevydá.

Quentin Calderfield bol významný advokát s titulom QC, Queen's Counsel. Iniciály aj titul – QC, QC. Nikto ho nevolal inak. Faye mu vtedy robila koncipientku. Bol nesmierne sebavedomý, tvrdo presadzoval svoj názor a neoplatilo sa mu protirečiť.

Veľmi rýchlo sa vyšplhal po kariérnom rebríčku. Jeho otec bol uznávaný sudca, člen Snemovne lordov a zakladajúci člen Najvyššieho súdu Spojeného kráľovstva. Od Quentina sa očakávala podobná cesta až na vrchol právnickej pyramídy a nikto nepochyboval, že sa tam aj dostane.

Premával som sa hore-dolu popred rady bookmakerov, no moju myseľ zamestnával Quentin. Kto vie, čo potrebuje.

Bezpochyby pozná kopu vyšetrovateľov. Ved' už len na súde je ich plno. Tak prečo sa obrátil na mňa? Všetk v sobotu sa dozviem.

V porovnaní s utorkovými udalosťami bol zvyšok týždňa v Cheltenham pokojný. V piatok som sa stal svedkom, ako Elektrón, kôň, ktorého trénuje Duncan Johnson, získal po druhý raz Zlatý pohár, a večer som nasadol na vlak do Londýna.

Vo štvrtok predviedli Matthewa Unwina pred magistrátny súd, obžalovali ho z vraždy Jordana Furnessa a nariadili väzbu.

Na závodisku sa špekulovalo o jeho duševnom stave, no zdalo sa, že polícia má v prípade vraždy jasno. Zavolať mi nejaký detektív a oznámil mi, že sa nemusím zúčastniť na vypočutí, no keď dôjde k samotnému procesu, bude potrebná moja svedecká výpoveď. Pravda, ak sa Unwin rovno neprizná.

Krátko po ôsmej zastal vlak na Paddingtonskej stanici, odtiaľ som sa metrom odviezol na Willesden Junction a prešiel som pár krokov peši domov na Spezia Road.

„Už som tu!“ ohlásil som sa, keď som si odomkol.

„Som v kuchyni!“ znela odpoveď.

Lydia Swiffinová, priateľka, s ktorou som žil štyri roky, stála v pásikavej zástere pri sporáku a čosi miešala.

„Aká bola cesta?“ spýtala sa a natrčila líce, aby som ju mohol po-
bozkať.

„Nič príjemné. Vyspevovala tam horda opitých fanúšikov, sa-
mozrejme, falošne.“

„Tak si si veľmi nepospal...“

„Vôbec. A čo ty? Darilo sa ti?“

„Dá sa povedať. Dvaja predávajúci akceptovali ponuku kupujú-
cich.“ Usmiala sa. „Ale to dnes nič neznamená. Provízia nikdy nie je
istá, kým sa nepodpíšu zmluvy a nezloží záloha.“

„Aj tak blahoželám. Idem sa vybaľiť.“

„O päť minút budeš mať večeru. Ja som už jedla.“

Odniesol som si tašku do spálne.

Pred druhými spoločnými Vianocami sme si kúpili byt na príze-
mí domu, ktorý kedysi obývala jedna rodina, no teraz bol rozdele-
ný na dve časti. Nad nami sídlil taliansky manželský pár s bábät-
kom.

Bolože to radosti, keď som preniesol Lydiu cez prah nášho prvé-
ho spoločného príbytku. V poslednom čase som sa tu však začínal
cítiť akýsi uväznený.

Náš vzťah bol ešte stále dosť pevný, ale vedel som, že Lydia aj
obe naše rodiny majú veľké očakávania – všetci sa nádejali, že sa
čoskoro vezmeme. Našiel som dokonca papier, na ktorom si Lydia
trénovala podpis: *Hinkleyová*.

Mňa však predstava manželstva desila. Bolo to čosi dlhodobé,
dokonca trvalé. Spomínal som si na žart o troch štádiách sexu: sex
domáci, keď sa dvaja milujú po celom dome; spálňový, keď sa už
milujete iba v spálni; a napokon predsieňový, keď sa míňate vo
dverách a hovoríte jeden druhému „ja ťa je...“.

My s Lydiou sme sa už prehupli do druhej fázy. Spontánne a ne-
čakané radovánky na kuchynskom stole alebo na dlážke v obývač-
ke boli preč. Dokonca aj milovanie vonku pod hviezdami sa stalo
minulosťou.

Možno to tak má byť, keď človek prekročí tridsiatku.

Vrátil som sa dolu a sadol som si za spomínaný kuchynský stôl.

„Čo si robila, kým som bol preč?“ spýtal som sa.

„Nič zvláštne,“ odpovedala Lydia. „Každý deň práca a večer
telka.“

Položila pred o mňa cestoviny s bazalkovou omáčkou.

Vo vlaku som uvažoval, že by sme mohli ísť do neďalekej indickej reštaurácie na Harrow Road, lenže Lydia večne držala nejakú diétu a kari rozhodne nepatrilo medzi povolené jedlá.

V poslednom čase už akosi málo chodievame von.

„O polhodinu chcem pozerať super film,“ oznámila mi Lydia, keď umývala kastról. „Včera dávali prvú časť.“

Hrozne sa mi chcelo vyhrnúť, že sedieť v piatok večer doma a zízať do debny je takmer hriech. Mal som sto chutí navrhnuť jej, aby sa hodila do gala, že vyrazíme do westendských klubov, pripijeme sa, budeme tancovať do rána a cestou domov sa vášnivo pomilujeme na zadnom sedadle taxíka. Tak ako kedysi.

„Kto tam hrá?“ spýtal som sa.

„Nejaká nová tvár, Jack Sherwood. Je dobrý, a hrozne sexi.“

Ktovie, či sa jej aj ja ešte zdám sexi.

„Nevypijeme si niečo? V špajze je víno.“

„Ja nemôžem, ďakujem. Ale ty si pokojne daj.“

Prečo nie, pomyslel som si. Možno sa aj ožeriem. Niežeby to však v konečnom dôsledku pomohlo.

„Zajtra idem navštíviť Faye,“ povedal som.

„Viem, spomínal si do telefónu. Ako sa má?“

„Neteší sa na pondelok.“

„Verím. Nejaké iné správy?“

„Nie. Vyhľadal som si rakovinu žľazníka a nič povzbudivé som sa nedočítal. Prognóza nie je ktovieaká.“

„Panebože,“ vzdychla Lydia, „to je strašné.“

„Dúfajme, že sa to svinstvo zachytilo dostatočne skoro. Hádam sa zajtra dozviem.“

„Nemám ísť s tebou?“

„Bol by som rád, ale Quentin chce so mnou niečo predebatovať. Čaká ma o deviatej. Potom o pol jedenástej niečo má.“

Zachmúrila sa. Obaja sme si cez víkend radi poležali v posteli. Vtedy sme si najradšej užívali sex.

„Ty choď na deviatu, vybav s Quentinom, čo treba, ja prídem neskôr.“

Ani Lydia s mojím švagrom ktovieako nevychádzala. Nevie, či s ním vôbec bol niekto zadobre. Ak človek trávi celý život v nepria-